

Titlul original: *VAFFELHJARTE*

Copyright © Det Norske Samlaget 2005

Norwegian edition published by Det Norske Samlaget, Oslo
Published by agreement with Hagen Agency, Oslo

© 2019 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PRESS

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PARR, MARIA

Inimi de gofre / Maria Parr ; trad. din lb. norvegiană
de Mihaela Adina Eros. - București : Meteor Press, 2019
ISBN 978-973-728-740-3

I. Eros, Mihaela Adina (trad.)

821.113.5

Maria Parr

Inimi de gofre

Traducere de *Mihaela Adina Eros*

Cuprins

CAPITOLUL UNU	
<i>Gaura din gardul viu</i>	7
CAPITOLUL DOI	
<i>Puștiul Trille și fetița de vizavi</i>	11
CAPITOLUL TREI	
<i>Cum intră o vrăjitoare la apă</i>	18
CAPITOLUL PATRU	
<i>Rechinul lui Noe</i>	30
CAPITOLUL CINCI	
<i>Se caută un tată</i>	44
CAPITOLUL ȘASE	
<i>Bătălia din Mathildewick Cove</i>	56
CAPITOLUL ȘAPTE	
<i>Isak</i>	70
CAPITOLUL OPT	
<i>Colinde de Crăciun în toiul verii</i>	77
CAPITOLUL NOUĂ	
<i>Când am lovit-o pe Lena în cap</i>	90
CAPITOLUL ZECE	
<i>Sfârșitul verii</i>	97

CAPITOLUL UNSPREZECE

**Strânsul oilor – și o plimbare
cu elicopterul** 110

CAPITOLUL DOISPREZECE

Lena se dezlănțuie 119

CAPITOLUL TREISPREZECE

Zăpada 127

CAPITOLUL PAISPREZECE

Cea mai tristă zi din viața mea 138

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Bunicul și cu mine 145

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

**Rostogolirea cu sania și
o găină zburătoare** 152

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Hillside Jon și Hillside Molly 164

CAPITOLUL OPTSPREZECE

**Lena și cu mine ne jucăm de-a
cel De-al Doilea Război Mondial** 181

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Incendiul 189

CAPITOLUL DOUĂZECI

Mirele și mireasa de Sânziene 201

CAPITOLUL UNU

Gaura din gardul viu

În prima după-amiază a vacanței de vară, Lena și cu mine am întins o frânghie de alpinism între casele noastre, făcând o tiroliană. Lena, ca de obicei, a trebuit să fie prima care s-o încerce. S-a cățarat curajoasă pe pervazul ferestrei, a prins frânghia cu ambele mâini și s-a agățat cu picioarele goale de ea. Părea teribil de periculos. Mi-am ținut respirația în timp ce a început să înainteze spre casa ei trecut pe lângă casa familiei Otoward, îndepărtându-se tot mai mult de fereastră. Lena are aproape nouă ani și nu e așa de puternică pe cât sunt alții, mai voinici.. Pe la jumătatea drumului, picioarele i-au alunecat de pe frânghie cu un trosnet ușor și deodată atârna doar în mâini, legănându-se între etajele superioare ale celor două case. Inima a început să-mi bată nebunește.

– Uh, oh, a exclamat Lena.

– Mergi mai departe! am strigat eu.

Știam că nu era atât de ușor să continui să mergi mai departe pe cât îmi s-ar părea cuiva care se uită de la fereastră.

– Ține-te bine. O să te salvez!

Mâinile au început să-mi transpire în timp ce mă gândeam. Speram ca mâinile Lenei să fie uscate. Ce se întâmpla dacă nu se mai putea ține și cădea de la o înălțime de două etaje? Atunci mi-a venit ideea cu salteaua.

Așa că, în timp ce Lena se ținea cât de bine putea ea, am tras salteaua mamei și a tatei de pe pat, am târât-o pe palier, am aruncat-o în jos pe scări, am împins-o de-a lungul coridorului de la parter, am deschis ușa de la intrare, am împins-o pe trepte și am târât-o prin grădină. Era o saltea nespus de grea. În drumul meu, am trântit jos un tablou al străbunicii mele, care s-a făcut praf. Dar mai bine să se facă tabloul praf decât Lena.

Când am ajuns în cele din urmă în grădină, mi-am putut da seama după grimasele pe care le făcea Lena că era gata-gata să cadă.

– Trille, mocăitule! a pufnit ea furioasă. Codițele ei negre îi fluturau în sus, în vânt.

M-am purtat ca și cum n-aș fi auzit. Lena atârna chiar deasupra gardului viu. Nu aveam de ales decât să pun salteaua acolo, în vârful gardului.

Și atunci Lena a putut în sfârșit să-și dea drumul, rostogolindu-se din văzduh precum un măr răscopt. A aterizat cu un trosnet ușor. Două ramuri din gard s-au frânt imediat. Eu m-am prăbușit pe pajiște, ușurat, în timp ce o urmăream pe Lena cum se zbătea furioasă între crengile rupte ale gardului și cearșaful saltelei.

– Asta a fost greșeala ta, Trille, nătărăule, eglefin afumat ce ești, s-a răstit ea, ridicându-se nevătămată.

Nu era deloc vina mea, m-am gândit eu, dar n-am spus nimic. Doar m-am bucurat că era în viață. Ca de obicei.

Puștiul Trille și fetița de vizavi

Lena și cu mine suntem colegi de școală. Ea este singura fată din clasa noastră. Din fericire, era vacanța de vară, altminteri Lena era așa de sătulă de școală, încât spunea că ar fi căzut în comă și ar fi „mierlit-o”, după cum s-a exprimat ea.

– De fapt, ai fi putut s-o mierlești dacă nu aterizai pe salteaua aia, i-am spus eu mai târziu, în seara aceea, când am ieșit iar afară să ne uităm la gaura din gard. Lena se îndoia de asta. Credea că ar fi făcut o contuzie, cel mult, și mai avusese așa ceva de două ori.

Însă eu tot mă întreb ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut fără să fie nicio saltea acolo jos. Ar fi fost îngrozitor dacă s-ar fi dus pe lumea cealaltă. Aș fi pierdut-o definitiv. Ea e prietena mea cea mai bună, chiar dacă e fată. Nu i-am spus niciodată. Nu îndrăznesc, nu știu dacă eu sunt prietenul ei cel mai bun. Uneori am impresia că sunt și alteori că nu sunt. Depinde. Dar îmi pun într-adevăr întrebări în privința asta. Mai ales atunci când se întâmplă lucruri

de felul acesta, să cadă de pe frânghie pe salteaua pe care am pus-o eu acolo; apoi mă gândesc că mi-ar plăcea să-mi spună că sunt prietenul ei cel mai bun. Nu trebuie să spună asta cu voce tare sau cine știe cum. Ar putea pur și simplu s-o spună mascând-o printr-o tuse. Dar n-o face niciodată. Uneori îmi pare că Lena are o inimă de piatră.

Pe lângă inima ei de piatră, are ochi verzi și șapte pistrui pe nas. E slabă. Bunicul spune că mănâncă precum un lup și arată ca un țâr. Toată lumea o bate la wrestling. Dar asta numai pentru că toată lumea trișează, zice ea. În ce mă privește pe mine, arăt normal, cu păr blond și o gropiță într-o parte. Numele meu e cel care sună neobișnuit, numai că asta nu se vedea din exterior. Mama și tata m-au botezat Theobald Rodrik. Ulterior au regretat. Nu era o idee așa de bună să-i dea unui bebeluș un nume așa mare. Dar nu mai era nimic de făcut. Mi se spunea Theobald Rodrik Danielsen Yttergård de nouă ani. Ceea ce înseamnă ceva vreme, nu glumă. Este întreaga mea viață. Din fericire, toată lumea îmi spune Trille, așa că nu mă deranjează cine știe ce, decât atunci când Lena mă întreabă câteodată:

– Cum te numești tu de fapt, Trille?

Atunci eu îi răspund:

– Theobald Rodrik.

Și Lena râde în hohote. Uneori se bate și peste coapse.

Gardul pe care l-am rupt eu și cu Lena marchează hotarul dintre grădinile noastre. Casa mică și albă dintr-o parte este cea în care locuiesc Lena împreună cu mama ei. Ele nu au niciun tată în casă, cu toate că Lena crede că ar fi suficient loc pentru unul dacă ar face puțină curățenie în beci. Casa mare și portocalie de pe partea cealaltă este cea în care locuiesc eu. Are trei etaje plus o mansardă, pentru că în familia noastră sunt cam multe persoane: mama, tata, Minda, care are 14 ani, Magnus, care are 13, eu, de 9 ani și Krølla, de 3 ani. Plus bunicul, tatăl tatălui meu, care are un apartament la subsol. Mama spune că sunt suficienți oameni pe care să-i ții sub control. Când vine Lena pe la noi, suntem prea mulți iar atunci lucrurile scapă de sub control.

Azi Lena s-a gândit că n-ar strica să vină la noi în bucătărie să vadă dacă voia cineva niște cafea cu biscuiți.

Bunicul era deja acolo. Din când în când, urcă de la subsol la parter să bea o cană de cafea. Bunicul e slab și plin de riduri și are părul rar. E cel mai de treabă om mare pe care-l cunosc.

Își scosese saboții de lemn și își vârâse mâinile în buzunarele de la salopetă. Poartă tot timpul salopetă.

– Pe cinstea mea dacă ăștia nu sunt puștiul Trille și fetița de vizavi, a spus el înclinându-se. Se pare că am venit cu aceeași misiune.

Mama era în sufragerie, citea ziarul. Nu observase că veniserăm la bucătărie. Și asta pentru că e cât se poate de normal ca Lena și bunicul să se afle la noi în bucătărie, deși niciunul dintre ei nu locuiesc aici. Doar trec pe la noi. Lena ne vizitează așa de des, încât aproape că se simte ca la ea acasă. Bunicul a apucat o lanternă care se afla pe masa din bucătărie și s-a dus tiptil la mama.

– Mâinile sus! a strigat el, prefăcându-se că lanternă era un pistol. Fă cinste cu o cafea, lady Kari, sau îți pierzi viața.

– Și cu biscuiți! a adăugat Lena, pentru a se asigura.

Lena, bunicul și cu mine primim cafea și biscuiți aproape ori de câte ori dorim. Mama nu e în stare să

ne refuze. Cel puțin nu atunci când o rugăm frumos. Și cu siguranță nu atunci când viața îi este amenințată cu o lanternă. Suntem o gașcă grozavă, m-am gândit eu, în timp ce ne-am așezat tuspătru în jurul mesei de la bucătărie, am mâncat biscuiți și ne-am prostit.

Mama fusese destul de supărată din pricina isprăvii cu frânghia, dar acum zâmbea iar și ne-a întrebat brusc pe mine și pe Lena dacă nu doream să fim mirele și mireasa de Sânziene. Lena s-a oprit din mestecat.

– Și anul acesta? Ai de gând să ne căsătorești până la moarte?

– Nu, a protestat mama, nu avea de gând să ne căsătorească până la moarte, dar Lena a întrerupt-o, spunând că exact asta făcea. Încerci să ne termini. Refuzăm s-o facem, a insistat ea, fără să mă întrebe și pe mine înainte. Dar era în regulă. Nici eu nu eram dispus să renunțăm. Eu și Lena suntem cei care trebuie să se deghizeze mereu în mirele și mireasa de Sânziene.

– N-are rost să ne mai întrebi, mamă, am spus eu. Nu putem să fim altceva?

Până să apuce mama să mai spună ceva, Lena a propus alte roluri: să facem noi doi vrăjitoarea care

va fi arsă în foc. Eram șocat. Dar pe urmă m-am bucurat. Minda și Marcus erau cei care confecționau în fiecare an vrăjitoarea de Sânziene. Era corect să ne lase pe Lena și pe mine să încercăm și noi o dată. Lena s-a rugat și a implorat, scuturând mâna mamei în timp ce sărea de mama focului.

– Lasă-i pe puștiul Trille și pe fetișcana cea mică să facă vrăjitoarea. O să apară și alți miri, a sfătuit-o bunicul.

Și astfel am primit eu și Lena prima noastră însărcinare de a confecționa o vrăjitoare. Părea să fie și ultima oară.